

Kouzelná auta

Všichni vedoucí i rozhodčí mě znají už jako maličkou, stejně tak mě znají naše hasičská auta. Ať si říká, kdo chce, co chce, naše hasičská auta mají a měla duši. A hlavně paměť. Pamatují si všechno, co se uvnitř stalo. Kolik vítězství jsme v nich oslavili, kolik proher i kolik proher proplakali.

Letos se naše dospělí na valné hromadě rozhodli, že naše dlouholetá kamarádka Avie půjde do šrotu a já jako bych se vrátila v čase. Když asi před 9 lety opouštěl naši garáž Mates, nebudu lhát, když řeknu, že to oplakal ne jeden člověk a já s nimi. Přece jen mě v něm děda vozil na klíně, když řídil a nejsem jediná kdo má takové vzpomínky. Jen když jste otevřeli dveře a cítili jste všechny ty zážitky a lidi ,kteří v něm seděli s úmyslem jet zachraňovat životy.

A teď nám odjíždí i zbytek dětství celé naší party. Auto, se kterým jsme poprvé postoupili do okresu a jeli do Karlínek, naše malá velká parta holek. Tenkrát se do Liberce moc nejezdilo a my byly nadšené, jak děti o Vánocích. Nebo když jsem jela na své první CTIF. Bylo mi 6 let, ale protože starších tolik nemáme, jela jsem i já. I když jsme byli poslední, moc jsme si to užili, a to hlavně díky výhledu z našeho auta. Nejlepší cesta, a taky poslední na soutěž naší Avii byla minulý rok. Jeli jsme přes les na okrskovou soutěž. Poprvé jsem na start poslala děti, které jsem celé léto sama i bez naší vedoucí a kouče z Frýdlantu trénovala. S trochou štěstí byly první a já byla neskutečně hrdá, když jsem z rukou paní Erbanové, jako jejich „vedoucí“, převzala skleněný putovní pohár.

A teď to končí. Avie odjíždí do šrotu. Obě naše auta naplněná vzpomínkami odjela a další děti už je budou znát jen z fotek a obrázků, které jsme malovali jako děti my. Hasiči jsou přece jen sport, a proto to musíme brát sportovně. I když padne k zemi ne jedna slza. Jedna kapitola končí a začínají se psát další s novými auty, které je potřeba taky naplnit.